

Ett fönster speglar insidan

En kropp. Ett skal. En egen. Alla behöver sin. Kroppen. En utsida som håller insidan på plats. Rätt plats. En av de två pusselbitar som behövs för en komplett människa. Den andra är själen. Det vackra innanför. Som för vackra färger, måste där finnas en duk. Något som håller ihop mästerverket. Sträcker ut det. Visar dess skönhet.

Alla vill ha. Alla behöver. För sin överlevnad. Det går inte alltid som det borde.

*

Min kropp är styrd av andra. Jag har ingen kontroll. Ingen egen tanke, hjärta, åsikt. Inget beror på mig. Det är ni som leder mig genom mitt liv. Jag sitter utanför. I fönstret ovanför. För jag passar inte in. I min egen kropp. Förlåt, mig.

Istället ser jag på. Från mitt fönster ser jag, en ensam kropp. Färglös. Är det min kropp? Är det? Jag ser inte, för jag har inga ögon. Inga händer, fötter, hals eller skinn. Inga knäskålar, armbågar, leder, ben. För jag är ingenting. Rättare sagt ett ting som ses som ingenting. Men ändå värdefull. Jag existerar men ändå inte. Jag syns men ändå inte. Jag känner men ändå inte. För det är inte jag som är min kropp. Det är alla andra.

Folk tittar på mig, men ser inte. Kan inte se det som finns där. Det som borde finnas där. Istället syns bara en kropp. En liten kropp. Som de själva styr så som de vill. För kroppen själv har ingen talan. Det har De Andra sett till. Ingen riktig människa på långa vägar, finns det i den kroppen. Bara ett tomt skal.

Är detta ett mänskligt liv? Det går ej att svara på. Ge mig först en definition av en människa. Ska hon andas? Synas? Kännas? Eller ska hon vara livfull? Känslofylld? Sårbar?

Kroppen är ej en människa. Inte en äkta sådan. Hon andas, syns och känns. Men själv känner hon sig ej livfull, känslofylld och sårbar. Det har De Andra sett till. De har blockerat allt. Allt som en människa bör leva för. Istället har de henne i tryggt förvar. I sina händer. Sina knutna händer. Orubbliga, smutsiga, hårda händer. Rättvist är det ej, tycker jag. Skulle De Andra bry sig om det?

De Andra. Det är vad min kropps insida består av. Inte mig själv och mina tankar. Mina hopp, mina kärlekar, mina drömmar. Utan deras. De hoppas på att kunna styra mig i all oändlighet. För att jag är svagare. Enkel att kontrollera.

Då min kropp ej fungerar, är den inte heller talför. Ingen talan, har jag. Min mun är igensydd, mina armar klistrade vid min sida, mina ögon stängda och mitt hjärta låst. Låst

med deras nyckel. En konstig sådan, som inte är lätt att få tag på. Inte om man är som jag. Bara om man är som alla andra.

Jag sitter fortfarande här. I mitt fönster, med blicken riktad mot den kropp som ska vara mig själv. Som ett blekt ting sitter jag här. I fönstret. Detta bleka ting är vad jag är. En blandning av känslor, drömmar och kärlek. Hopp. Här i mitt fönster hamnar allt tillslut. Utanför min kropp. Utanför min kropp.

Genomskinlig som fönstret självt är jag. Lika ömtålig. Ett slag mot mig och jag går sönder. För evigt. Därför sitter jag här. I tryggt förvar. Från De Andra. Jag försöker att behålla en del. En egen del. Den värdefulla delen. Om den lever, lever även jag. Om än ej ett mänskligt liv.

Innanför min kropp finns nu inget värdefullt. Bara tankar hos de som kontrollerar mig. De värdelösa personer som inte har något bättre för sig. Innanför min kropp är jag inte lika mycket värd. Där existerar inte ordet värdefull. Ingen som kontrollerar någon annan är värdefull någonstans. Det är endast de själva som ser sig så. Att äga makt är att vara värdefull. Det är fel, fel. Så fel som det möjligt kan bli.

Att vara värdefull är att vara fin på insidan. En person som skrämmer bort någons insida. Får denne att sätta sig i ett fönster. Utanför. I ett fönster för överlevnad. En sådan person är ej fin på insidan. Det ser jag som en omöjlighet. Om man är vacker där, i själen innanför, gör man inte så. Istället delar man med sig av det vackra, för att göra andras insidor än vackrare.

Det är insidan som räknas. Det är det bleka, som kämpat sig ur kroppen, som sitter i fönstret, som räknas. Den lilla kropp, jag sitter och tittar ner på just nu, den är inte värd någonting. Räknas inte. För där finns bara det fula, smutsiga, äckliga från de som kontrollerat, kontrollerar och för alltid kommer att kontrollera. Deras insida är vad som finns där. En värdelös insida.

Att vara en insida, sittandes utanför. Det är fel. Usch, så fel.

*

En dag hoppas jag finna nyckeln. Den konstiga. Som jag aldrig rört vid. Nyckeln som ger mig tillgång till min kropp. Mitt skal. Skalet som ska hålla allting på rätt plats. *Rätt plats*. Släppa in det rätta jag i rätt kropp. Var är den, nyckeln? Fågel, fisk eller mitt i mellan? Jag ropar fågel. De Andra ropar fisk. Jag är förloraren. Förloraren i kampen om min egen kropp. I mitt fönster sitter jag, i väntan på min frihet. I väntan på min fysik.

En fågel. En fågel väntar jag på. Mitt fönster är ett fängelse, men när fågeln upp hit, finns där längre inga galler. Inget som kan hålla mig från mig själv. När fågeln hit, kan jag låsa upp mitt hjärta. Släppa in mig själv. Låta den rätta komma in. När fågeln ljuder är jag äntligen fri. Fri som fågeln själv.

Låt fågeln nå mitt fönster. Låt den göra det. Låt den.

*

Dagen kom. Dagen då fågeln fick sin frihet och flög. Stark, självständig, stolt. Med vinden under sina vingar. En rostig nyckel i dess klor. Högt, högt. Flög den. Upp i taket. Förbi mitt fönster. Och jag kunde andas igen. Jag kunde gå, tala, tänka, känna. På riktigt. Som en människa. Inuti i en människa. De Andra fanns ej mer. Det har jag sett till.

Känslan av frihet. Den är dyrbar för mig. Jag håller hårt i den. Gömmer nyckeln innanför mig. Håller i den starkt. Den är min, nu. Min egen nyckel. Jag har flyttat hem igen. Allt är samlat. Innanför min kropp. Innanför min kropp.

*

Kan folk förstå, varför vissa inte kan släppa andra in på livet? In i hjärtat. Jag kan. För jag vet. Rädslan för att återigen tappa kontrollen. Tappa bort nyckeln. Låsas ute. En människa klarar inte det två gånger. Då tar det stopp. För evigt.

En fråga kvarstår. Klarar en människa ett liv utan kärlek? Är mitt hjärta lika tomt som det en gång var, fastän fågeln flugit? Att våga fylla det, är ett steg på vägen. Vägen mot det lyckliga. Det fria. Där de båda går ihop i ett. Ett lyckligt liv. Modet som krävs finns begravet. Långt där inne. Det kryper fram, sakta. Ökar jag farten förlorar jag kontrollen. Förlorar allt igen.

Jag måste ännu en tid leva som min fågel. Min ensam fågel. Fågeln som givit mig min kropp. Om min fågel vore död, vore jag likaså. Död på insidan. Ett fönster skulle inte finnas för mig längre. Där sitter någon annan. En annan utelåst. Kvar att välja vore min kropp. Tillträde förbjudet. Det är då man väljer himlen. Där uppe finns massor av fåglar.

Massor.

*